

ikke være ansvarlig, hvis netop dette stof er baggrunden for, at produktet volder skade. I de formentlig sjældne tilfælde, hvor producenten vidste eller burde have vidst, at sådanne uforventede krav medfører, at produktet volder skade, vil han efter omstændighederne kunne ifalde ansvar efter den almindelige erstatningsretlige regel – culpereglen.

Er sikkerhedsforskrifterne udformet således, at producenten selv kan bestemme produktets sammensætning og design inden for grænser, som er offentligt fastsat, vil han blive objektivt ansvarlig for de skader, som produktet måtte forvolde, selv om han har holdt sig inden for de fastsatte rammer.

Stk. 1, nr. 4, vedrører ansvarsfrihed for *udviklings-skader*. Det afgørende ved bedømmelsen af, om producenten er ansvarlig efter lovforslaget, er ikke, hvilken viden den pågældende producent faktisk sad inde med, da han bragte produktet i omsætning, men om det efter den tilgængelige videnskabelige og tekniske viden, der forelå på dette tidspunkt, måtte betragtes som fejlfrit. Hvor dybtgående undersøgelser producenten bør foretage, må antages bl.a. at være afhængig af produktets karakter og egenskaber, herunder hvorledes produktet må forventes at blive anvendt. Hvis det først på baggrund af udviklingen i den videnskabelige og tekniske viden på et senere tidspunkt bliver muligt at erkende, at det produkt, som blev betragtet som fejlfrit, i virkeligheden er farligt, er der tale om de såkaldte udviklingsskader, for hvilke producenten ikke ifalder ansvar.

Til stk. 2

Efter *stk. 2* er producenten ansvarsfri, hvis defekten først er opstået *efter*, at han har *bragt* produktet i *omsætning*. Producenten har ingen indflydelse på, at et produkt bliver defekt på grund af f.eks. slid eller forkert brug. Det er derfor naturligt, at han ikke bliver ansvarlig herfor. Om forståelsen af begrebet omsætning henvises til bemærkningerne ovenfor under § 7, stk. 1, nr. 1.

Opstår defekten efter, at produktet er bragt i omsætning af producenten, men inden importøren eller leverandøren efter § 4 omsætter dette, vil importøren eller leverandøren være ansvarlig herfor.

Opstår defekten hos en leverandør, der ikke er omfattet af bestemmelsen i § 4, skal dennes ansvar ikke bedømmes efter lovforslaget, men efter almindelige erstatningsretlige regler.

I overensstemmelse med direktivets artikel 7, litra b siges det om beviskravene, at producenten er ansvarsfri, hvis der må antages, at defekten ikke var til stede på det tidspunkt, da producenten bragte produktet i omsætning. Dette vil typisk kunne ske ved, at producenten antageligvis, at produktet var fejlfrit,

da det forlod hans kontrol, eller at det må antages, at defekten først er opstået senere.

I direktivteksten er det udtrykkeligt anført, at producenten er ansvarsfri, hvis det enten må antages, at defekten ikke var til stede på det tidspunkt, da han bragte produktet i omsætning, eller hvis defekten må antages at være opstået senere. Det er ikke fundet nødvendigt, at medtage ordene » eller at denne defekt er opstået senere«, da dette forhold er dækket af den foreslåede formulering af stk. 2.

Til stk. 3

Ansvarsfrihedsgrunden i § 7, stk. 3, omfatter efter sin ordlyd alene delproducenten, herunder råvareproducenten.

De fleste industriprodukter består af en eller flere komponenter, som færdigvareproducenten ikke har fremstillet. Det er producenten af sådanne komponenter, der omfattes af stk. 3. Disse producenter bliver herefter ikke objektivt ansvarlige, hvis defekten kan tilskrives udformningen af det færdige produkt eller præcise anvisninger, som færdigvareproducenten har givet delproducenten.

Til § 8

Bestemmelsen i *stk. 1* svarer til direktivets artikel 9, litra b.

Ansaret for *forbrugertings-skader* er i overensstemmelse med direktivets bindende regel herom begrænset, således at den del af skaden, som ikke overstiger 4.000 kr., ikke erstattes. Har et defekt produkt ved samme begivenhed voldt skade på flere genstande, fradrages der i den samlede erstatning for tings-skade et beløb på 4.000 kr.

Om betydningen af egen skyld i forbindelse med tingskadeerstatning henvises til bemærkningerne til § 9, stk. 2.

Efter artikel 18, stk. 2, kan beløbsangivelsen i stk. 1 ændres hvert 5. år under hensyn til den økonomiske og valutariske udvikling i EF. På denne baggrund foreslås justitsministeren i *stk. 2* bemyndiget til at ændre beløbet i stk. 1, hvis vedtagelsen af EF direktiv efter art. 18, stk. 2, gør dette nødvendigt.

Til § 9

Bestemmelsen i *stk. 1* svarer til direktivets artikel 8, stk. 2.

Efter denne bestemmelse kan erstatning nedsættes eller bortfalde, hvis skadelidte på grund af egen skyld har medvirket til skaden. Ordet erstatning dækker såvel erstatning og godtgørelse for personskade, erstatning for tab af forsøger samt tingskadeerstatning,